



17. TRADICIONALNI CIKLUS RAZSTAV ARS LOCI.
UMETNOST V PROSTORU SVETEGA

SIMONA ŠUC
***pokrajina brezpogojne
predanosti***

LIKOVNA RAZSTAVA

Simona Šuc soustvarja slike, risbe, besede in prostore. Diplomirala je na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani pri profesorjih Gustavu Gnamušu in Jožefu Muhoviču. Organizirala je likovna srečanja na Gaju nad Mariborom, soustanovila društvo TU, bila članica komisije za Glazerjeve nagrade in listine, je članica v strokovni komisiji za vizualno umetnost na Mestni občini Maribor ter zaposlena v Umetnostni galeriji Maribor.

Od leta 1996 se šumenje gorske pokrajine in šumenje vodne pokrajine te primorske doline Soče zarisujeta vanjo in kažeta raznolika kraljestva bitij tod. Prostorska postavitev z razstavo v Cerкви Device Marije v Bovcu nosi naslov *pokrajina brezpogojne predanosti*. Grajena je na *pokrajini ženskosti* levo in *pokrajini moškosti* desno.

Likovna razstava bo na ogled ob sredah in nedeljah med 18. in 20. uro.
Za ogled razstave izven urnika pokličite na telefon 040 396 806 (Daša) ali 031 643 147 (Zoran).



Oblikovanje in tisk zgibanke je omogočila Občina Bovec.
Organizacija razstave: Daša Čopi in Zoran Kašca, Društvo Ars Bovec | Besedila: Lev Menaše in Simona Šuc | Lektura: Monika Križaj | Priprava brošure: Daša Čopi | Oblikovanje: Studio Čuk, Jasna Čuk Kolavčič | Tisk: Prezlc d.o.o.
Naklada: 150 izvodov | Bovec, 2026

Na razstavi so uporabljena eterična olja podjetja Eywineo eterična olja.
Nastop ob otvoritvi je izvedla Vokalna skupina Trenta, ki deluje v okviru KD Triglav Trenta.



**CERKEV
DEVICE MARIJE V BOVCU**

4. 7. 2026 – 13. 9. 2026

Odprtje razstave: 4. julij 2026 ob 20. uri



Bistven je ritem. Ritem linij; ritem oblik, včasih, a redko, človeških silhuet, predvsem pa abstraktnih; ritem barv, najprej ekspresivnih in pozneje mirnejših, a nikoli ne umirjenih; in končno ritem v razstavnih prostorih razporejenih del. Vse te ritme je Simona Šuc sklenila v likovno fugo, ki jo predstavlja na bovški razstavi, trenutnem vrhuncu njene umetnosti; šla bo še dlje, a te poti še ne poznamo, poznamo samo tisto, ki jo je že prehodila.

Vsaj na hitro si jo je vredno ogledati. V osnovi je, kakor običajno, dvodelna: začetki, ki se prevesijo v prvo zrelo obdobje. Začetki, od študija na ljubljanski Akademiji v devetdesetih letih do prvih let novega tisočletja, so – spet kakor običajno – negotovi: slikarka je tipala v razne smeri in zdi se, da jo je vsaj nekaj časa zanimala predvsem problematika barvne gmote, ki je v njenih poznejših delih ne srečujemo. Najbolj zanimiva slika obdobja pa je docela drugačna, stilizirana upodobitev akademijskega ateljeja (*Podzavest zavest*, 1997); pozneje figuralika zaznamuje tudi zaključek zgodnje faze, štiri moške silhete (*vSTAJA-nje*, 2002) pred ozadjem (bolj ali manj) okroglih oblik. Še pozneje (*Razteg skrčitev*, skupina del iz leta 2005) se vlogi zamenjata: krogi stopijo v ospredje in silhueta v ozadje, v katerem se, hoté ali nehoté simbolično, razblini.

Razteg skrčitev že sodi v prvo zrelo umetničino fazo, seveda pa prehod ni hipen. Prva slika, v kateri je likovni ritem ključni poudarek, *Brez imena*, je nastala že leta 2000 in od tega trenutka se takšne upodobitve gostijo ter končno prevladajo. V primeru slike *Brez imena* ritem ustvarjajo prepletajoče se linije, ki se jim kmalu pridruži za umetnico najbolj značilni element, krog. Včasih, npr. na (zaenkrat?) izjemni geometrično strogi skupini del iz leta 2004, pa tudi barvne ploskve in trakovi, a tudi tokrat je strogost omiljena z bogato barvno teksturo in s komaj opazno igro linij. - Seveda pa je zrela umetnost Simone Šuc prebogata za analizo na tem mestu.

Zadošča naj ugotovitev, da se je v svojih poznejših likovnih raziskavah osredotočila v dve vedno prepleteni smeri, v raziskovanje posamezne kompozicije in v raziskovanje celostne postavitve: rezultat je vedno različen, ne nazadnje tudi zaradi konteksta prostora, v katerem je razstava postavljena.

V bovškem primeru je prostor sakralen, Devica Marija v Polju, gotska podružnična cerkev iz prve polovice 16. stoletja. Prostor torej že sam po sebi postavlja od običajnih razstavišč precej drugačne zahteve, te pa še dodatno zapletajo značilno trde poznogotske freske Jerneja iz Loke in moderni vitraji Veselke Šorli Puc.

Na te izzive Simona Šuc odgovarja na razne načine, najprej z osnovnim konceptom razstave: tu prehajamo na področje ikonografije, problematike, ki v sodobni abstraktni umetnosti ni običajna, običajna pa je bila v njeni zgodnji fazi – spomnimo se samo na Maljeviča ali na Mondriana. Kakor v teh je tudi v primeru bovške razstave osnovna tema preprosta in hkrati univerzalna, »pokrajina moškosti« in »pokrajina ženskosti«, ki si v starodavni tradiciji hkrati nasprotujeta in se dopolnjujeta: vsaka je postavljena na svojo stran cerkvene ladje, a prostor ladje je enoten.

Seveda pa bi na tej stopnji na eni steni lahko visele samo črne in na drugi samo bele slike: morda bi bilo lepo, če bi stvari bile tako preproste, vendar niso. Draž celote ni v osnovnem nasprotju, ampak v neštetih prepletajočih se variacijah osnovne teme, v likovni fugi. Tu pa se pisec znajde pred problemom: bistvo fuge je preplet, bistvo analize razdiranje. Analiza je torej a priori zgrešena, vseeno pa je zanimiva, vsaj za pisca, saj razdiranje preden postavljaja skoraj enako zapletene probleme, kakor jih je pred umetnico postavljalo grajenje.

Slike so v dveh skupinah razporejene po stenah ladje; večina jih je podolgovatih, njihovo likovno tkivo pa tvorijo elementi, ki jih že poznamo, linije in krogi, večji in manjši, vse do pike; vtis vzorcev, ki jih vsi ti elementi sestavljajo, je v vseh primerih organski. Do te stopnje sta si strani enaki, že na prvi pogled pa ju ločuje kolorit, hladnejši na moški in poudarjeno tople na ženski strani. Moška učinkuje rjavkasto, vendar je ta vtis vsaj toliko kolikor z rjavo barvo dosežen z optičnimi coprnijami v pointilistični tradiciji; žensko zaznamuje - predvsem po zaslugi velike slike, ki jo odvarja - žareča rumena. Glede na kolorit se skratka zdi, da je prva stran zemeljska in druga sončna, a na obeh straneh slikam dodani volneni elementi nasprotujejo tako preprosti označbi: na njih so slikarske sestavine vedno prisotne, a glavni vtis dajeta tekstura in barva naravne volne in način, na katerega so oblikovani: živahno in organsko (ter včasih nedvomno asociativno) na prvi in geometrično strogo na drugi strani – tokrat prva stran učinkuje aktivno in druga prizemljeno. Vsemu temu se na obeh straneh pridružujejo še temne vertikalne niti, na te pa so na moški strani obešeni navidez mimogrede zabeleženi kratki teksti, ki se spajajo v osebno izpoved, ker pa so predstavljeni na moški strani, ne gre samo za izpoved, ampak tudi za nagovor.

Vsaka na prvi pogled dokončna točka, vsak punkt, ima skratka svoj kontrapunkt in ima ga tudi celotna razstava. Na ženski strani jo zaključuje od drugih del docela različna, primitivno groba risba na listu, surovo iztrganem iz skicirke, potem pa skrbno spravljenem v škatlasti okvir, v relikviarij: začetek in konec in novi začetek.

Lev Menaše